

her i Salen; det ærede Medlem gjør derfor ikke ganste Net i at fastholde denne Betegnelse.

Det ærede Medlem for Veile Amts 6te Balgkreds har Ordet.

Buch: Da denne Sag er saa udsørlig debatteret, skal der unegtelig nogen Lyft til at tage Ordet, især da saamange sagkyndige Medlemmer have havt det, og jeg skal derfor ogsaa se at fatte mig meget kort. Det er kun enkelte Bemærkninger, jeg har at gjøre dels overfor Lovforslaget og dels overfor andre ærede Talere. Jeg skal da først sige, at Vedtagelsen af en Bestemmelse som den, der findes i Lovforslagets § 11 og som gaar ud paa; at, naar Mandskabet har ligget inde i 5 Maaneber, skulle de forlods udtages, som skulle ligge til stadig Tjeneste, vil, naar der bliver Spørgsmaal om Hærens endelige Vedtagelse, bringe mig til ikke at kunne gaa ind paa den. Jeg finder nemlig, at det er en uretferdig Bestemmelse, da det til Syvende og Sidst vil blive de fattige Folk, som komme til at ligge inde, medens Andre, som have Raad til at stille for sig, kunde faae Velighed dertil. — I Hærens § 57 er der antydet en Maade, hvorpaa unge Mænd skulde uddannes til Officerer, som er en hel Del forskjellig fra den Wei, vi nu gaa; men jeg kan paa ingen Maade tro, at det vil være en heldig Wei at slaa ind paa med Hensyn til vore Officerers Uddannelse. Jeg ser i Anmærkningerne, at den ærede Krigsminister har ment, at man derved skulde bidrage til at styrke Disciplinen og det gode kammeratlige Forhold. Det er ganske vist, at man vel nok paa en Maade derved kan styrke Disciplinen, det vil jeg ikke negte; men der er efter min Opfattelse forskjellige Maader at gaa frem paa for at styrke Disciplinen i Hæren. Saavidt jeg har kunnet forstaa, gaa de Sagkyndige, de Herrer Militære alle ud fra den Forudsætning, at det er en Nødvendighed saavidt muligt at skaffe sig Disciplinen gennem Kasernereglementer og ved fra Begyndelsen af at faae Mandskabet ind paa Kasernerne. Det viser sig jo ogsaa, at det er forudsat, at Officerernes Uddannelse skal ske i Kasernerne. Jeg tror nu ganske vist, at der kan staves en Art Disciplin paa den Maade, og at de Herrer Militære holde meget af den, men jeg er i det uheldige Tilfælde ikke at holde saa meget af den Disciplin, der staves paa Kasernerne, som af en anden Art Disciplin, som jeg tror er meget mere værd i Hærens Væbning, naar det kniber. Den Disciplin, som staves gennem Kasernerne og i det Hele gennem det stive Militærvæsen, er efter min Opfattelse ret egnet til at slaa alt virkeligt Liv ihjel. De Herrer maa saa længe, de ville, paastaar overfor mig, at Militærmassen maa være en saadan Maskine, at den ikke tillader sig at have nogen- somhelst Mening, og det kan allerbedst opnaas ved at ihjelslaa Selvstændigheden, den funde Tanke, som forøvrigt ligger i Mennesket ved alle andre

Leiligheder; den er Kasernevæsenet saa godt som Noget stiftet til at slaa ihjel. Jeg er, som jeg senere skal komme tilbage til, ikke nogen Elsker af, at Enhver skal raade; thi jeg kjender saa godt, at det paa ingen Maade kan gaa an, naar der skal kunne udrettes Noget; men jeg vil kun sige, at jeg holder ikke af denne Disciplin. Jeg har prøvet at ligge paa Kaserne; jeg har talt derom med mange af mine Kammerater og med mange Andre, som have prøvet dette Liv, og jeg er overbevist om, at, om end Befalingsmændene der have kunnet holde Soldaterne indenfor snævre Grændser og paa en Maade have holdt dem affondrede fra det almindelige Samsund, har dette ikke været til Gavn for dem. Det er ligesom, naar man spærret en Fugl i et Bur; man kan derved vænne den til at være der, saaledes at den kan blive fortrolig med Buret, og den kan maasse ogsaa synge deri; men den synger dog bedst i den fri Natur. Det nytter ikke, at vi gaa ud fra, at vi skulle kvæle den Selvstændighedsfølelse i den militære Stand, som er eiendommelig for Folket; et Folk, der gaar frem i Frihedsudvikling, kan ikke taale, at Selvstændighedsfølelsen kvæles, men, det tror jeg, som sagt, at Kasernevæsenet og det stive Militærvæsen, som vi have, er særdeles godt egnet til. Jeg skal nu sige, hvorved jeg tror, at den bedste Disciplin skabes. Jeg tror for det Første, at det er en nødvendig Betingelse, at den, som er Fører for en Afdeling, fortaar sine Ting; vi ere vistnok alle her i Salen enige om, at en dygtig Kommando er nødvendig; men med al Respekt for de Herrer Militære og al deres Dygtighed og Indsigt tror jeg, at der fattes Meget i, at de forstaa rigtig, hvad der ligger paa Bunden af Folket, og hvorledes det skal tages ogsaa i den militære Stand. Jeg tør maasse fremdrage et lille Exempel fra Krigen i 1864. Jeg stod da under en Fører, som jeg er overbevist om var en meget dygtig Mand, der kunde sine Ting, men det er ikke nok. Han var alt Andet end en human Mand, og netop derfor bragte han sin Afdeling i den største Bilerede, saaledes at jeg er overbevist om, at vi, hvis vi skulde have udrettet Noget, vilde have været aldeles ude af Stand dertil. Dette var begrundet i denne Mand's Lønfuldhed og Inhumanhed til enhver Tid. Jeg beder derfor, at man vil lægge Mærke til, at Dygtighed ikke er det Gnefte, hvorpaa det kommer an, men at der maa Mere til. Jeg skal supplere dette derved, at Afdelingen senere fik en anden Fører. Den var da i den største Uorden, hvori en Afdeling kan være, baade paa Marschen, i Kvartererne og til Exercits, og det maatte harme enhver somhelst ærefjær Soldat at være i en saadan Afdeling; idetmindste harmede det mig og mange af mine Kammerater. Vi fik da, som sagt, en anden Fører, og man skulde nu tro, at der maatte noget Gaardt til for at bringe denne Afdeling i Orden igjen, men det viste sig ikke at være nød-